

ליל שבת קודש פרשת שמיני ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"א המדבר מאמת ושקר, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על תמצית דברי רביז"ל שבתורה זו), התהוות השקר, שהוא הרע, שהוא הטומאה, הוא מחמת הריחוק מאחד, כי אמת הוא אחד, למשל, על בלי כסף בשאומרים עליו שהוא כלי כסף, הוא האמת, אבל בשאומרים עליו שהוא כלי זהב, הוא שקר, נמצא שהאמת הוא אחד, כי אי אפשר לומר אמת רק שהוא כלי כסף לא יותר, אבל השקר הוא הרבה, כי אפשר לומר שהוא כלי זהב, וכלי נחשת, ושאר שמות, נמצא שהשקר הוא בחינת, "ניקשו חשבונות רבים" (קהלת ז), כי קודם הבריאה, כשהיה הבריאה נכה, כביכול, קודם שהוציא אל הפועל, היה כולו אחד, וכולו אמת, וכולו טוב, וכולו קודש, אפילו שם טהור לא היה שייך לומר, כי טהור אין שייך אלא כשיש טומאה, כמו שכתוב (יהוה אלהים): "וטהרתם מכל טומאותיכם", אבל כשכולו אחד, אין שם בחינת חשבונות רבים, שהוא עיקר הרע והטומאה כנ"ל, כי הטהרה הוא בחינת הממוצע בין הקודש והטומאה, שעל ידו נתתקן הטומאה, כמו שכתוב: "וטהרתם מכל טומאותיכם", והוא בחינת הבחירה, שהוא ממוצע בין שני דברים, וזה אין שייך קודם הבריאה, שאז היה כולו אחד, כי באחד אין שייך בחירה, שהוא בחינת הטהרה, וכשהוציא הקדוש ברוך הוא את הבריאה מן הכח אל הפעל, אזי נתהווה תיכף בחינת הטהרה, כי כשהוציא מן הכח אל הפעל, היו שני דברים, בחינת האחד והבריאה, ואז שייך בחירה, שהוא בחינת הטהרה, שהוא ממוצע בין האחד, כי הוא סמוך לו, ועדיין לא הגיע לחשבונות רבים, שהוא הרע והטומאה, אך הוא רושם וסימן על ההשתלשלות, שיוכל להשתלשל ויגיע עד שיהיה רע וטומאה, נמצא שעקר אחיזת הטומאה, מבחינת הטהרה, שהוא בחינת הבחירה כנ"ל, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו את סוד האמת והשקר, כי האמת הוא רק אחד, היינו כל מה שקשור ודבוק בו יתברך, הוא אמת, כי הוא

יתברך עצם האמת, וכמו שכתוב (ירמיה י') וה' אלקים אמת, ולכן כל מה שקשור ודבוק בו יתברך הוא אמת, וזה נקרא "אחד", כי קודם הבריאה לא היה רק דבר אחד, היינו רק עצם עצמיות גילוי אלקותו יתברך, וכמו שאומרין (בתפילה) "אתה הוא אחד קודם שבראת העולם", וגם אחר הבריאה, כל מה שקשור ודבוק בו יתברך הוא אחד, וכמו שאומרין, "ואתה הוא אחד משבראת העולם", כי על ידי שמקשרין אחר הבריאה אל קודם הבריאה, ומכירין שכל מה שנברא, הכל נאצל מעצם אלקותו יתברך, על ידי זה נעשה כל הבריאה אחד, היינו חתיכה אחת של אלקות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ו') אתם עשיתוני חתיכה אחת בעולם, ואני אעשה אתכם חתיכה אחת בעולם, אתם עשיתוני חתיכה אחת בעולם, שנאמר שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד, ואני אעשה אתכם חתיכה אחת בעולם, שנאמר מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, כי כשנשמות ישראל אומרין שמע ישראל וגו', וממליכין עליהם עול מלכותו יתברך, הם מגלים שכל הבריאה היא חתיכה אחת של אלקות, וכל מה שאדם מגלה אלקותו יתברך מכל פרטי הבריאה, כך הבריאה חוזרת ונעשה אצלו אחד, ואין אצלו שום דבר אחר, רק עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, אבל שם הוא עיקר הבחירה, כי מחמת שהוא כבר אחר הבריאה, ויש עולם גשמי שנראה לפי ראות העינים כאילו רחוק מאחד, משם נתהווה כח הבחירה, ויש בחירה לראות את האמת שהוא אלקותו יתברך מכל דבר, ולדבק עצמו בו יתברך מכל דבר, או לטעות אחר השקר שהוא הגשמיות והחומריות שבכל דבר, ולנתק עצמו מן הדביקות בו יתברך חס ושלום, והוא בחירה ונסיון גדול מאד, כי בוודאי בדברים גילויים ופתוחים, כשרואים את הטוב ואת הרע באופן גלוי ופתוח, קל מאד להבחין ולהכיר ביניהם, ואין כל כך סכנה להיות נפתה אחר הרע והשקר, אבל בדברים דקים ועדינים, שהטוב והרע מכוסים ונעלמים מאד, שם עיקר הבחירה והנסיון, כי בנטייה כל שהוא מן האמת, יכול להיכשל בהשקר, ולסור מן הדביקות בו יתברך חס ושלום, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו, וטורח ומתייגע להסתכל תמיד על הרוחניות והפנימיות שבכל דבר, כי על ידי זה יחזור ויקשר "אחר הבריאה" ב"קודם הבריאה", ויעשה את הבריאה כולו אחד.

והנה כל זה הוא עיקר הטהרה, כי טהרה שייך רק אחר שיש מושג של טומאה, היינו אחר הבריאה, שיש כבר התהוות השקר והטומאה, אזי כשעולה מתוך השקר והטומאה, ומסתכל רק על האמת, הוא זוכה לטהרה, מה שאין כן בהשגת "קודם הבריאה", ששם כולו אמת, כולו אחד, אין שייך מושג של טומאה וטהרה כלל, כי עדיין לא הגיע השתלשלות הטומאה, וממילא אין שייך מושג של טהרה, נמצא

שעכשיו "אחר הבריאה", עיקר עבודת האדם להבחין ולהכיר בין הטומאה והטהרה, ולדבק עצמו אל עצם האמת, שהוא האלקות שיש בכל דבר, ואז זוכה לעלות באמת מטומאה לטהרה, ולהיות דבוק בחיי החיים בו יתברך, שהוא חיי עולם הבא בעולם הזה, אשרי הזוכה להגיע אל זה, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בסוף הפרשה (ויקרא י"א) להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל, ויש לדקדק למה אחר כל תורת הבהמה והעוף וכו', חזרת התורה ואומרת, להבדיל בין הטמא והטהור וגו', שלכאורה כבר מובדלים ועומדים הם, וכמו שמפרש רש"י, צריך לומר בין חמור לפרה, והלא כבר מפורשים הם, אלא בין טמאה לך לטהורה לך, בין נשחט חציו של קנה לנשחט רובו, עיין שם, אבל יש לומר שמרומז כאן כל דברי רביז"ל הנ"ל, שעיקר כל מצוות התורה הם להביא את האדם שיכול להבדיל בין הטמא והטהור, היינו בין השקר והאמת, כי קודם הבריאה היתה הכל אחד, והכל אמת, ולא היה מושג של טהור וטמא כלל, אבל אחר הבריאה, שיש כבר תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה וגו', העיקר להבדיל בין הטמא ובין הטהור, היינו בין השקר והאמת, ולקשר כל הבריאה אל השם יתברך, על ידי ששומר מצוות התורה, ועיקר הבחירה והנסיון בזה, הוא בדברים הדקים והעדינים, היינו במקום שלא רואים פתוח וגלוי הטומאה והטהרה, כי בין חמור לפרה כולם יודעים להבדיל, ואין בזה נסיון כל כך, אבל בין נשחט חציו של קנה או רובו, זה דבר דק ועדין מאד, ושם צריכין בקיאות יתירה בכדי להבדיל, וכן בכל פרטי חיי האדם, צריך חכמה יתירה להבדיל בין האמת והשקר שבכל דבר, ולקשר עצמו אל השם יתברך מכל דבר, ואשרי הזוכה לזה באמת, והשם יתברך יזכינו לראות את אור האמת שיש בכל דבר, ולדבק עצמינו בו יתברך, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת שמיני ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבן מלך ובן שפחה שנחלפו, מעשה י"א דף רפ"א, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, והלך ורדף יותר אחרי הבהמות, והם בורחים, השני בהמות שהיו בורחים מלפני הבן מלך, והוא רודף אחריהם, מרמזים על הימים והלילות שיש לבן אדם בזה העולם, שניתנים לו במתנה, כדי למלאות אותם עם כל טוב אמיתי ונצחי, היינו תורה ותפילה מצוות ומעשים טובים, אבל כשאדם נופל לתוך בהמות, היינו לתוך כח המדמה, ואינו מבחין את עוצם המעלה והחשיבות של כל לילה ושל כל יום, אזי הוא רודף אחר הבהמות, היינו הגשמיות והתאוות נפסדות של עולם הזה, ואף פעם אינו ממלא נפשו מהם, וכמו שכתוב (קהלת ו') והנפש לא תמלא, ובפרט ברדיפה אחר הכסף, אף פעם אינו משביע את עצמו, כי מי שיש לו מנה רוצה מאתיים, ומי שיש לו מאתיים רוצה ארבע מאות, ואין אדם מת וחצי תאוות בידו (קהלת רבה פרשה א'), ומה שאמרו חכמינו הקדושים בענין הכבוד (תנחומא ויקרא) כל הרודף אחר הכבוד, הכבוד בורחת ממנו, וכל בורח מן הכבוד, הכבוד רודפת אחריו, כן הוא גם בענין הכסף, שכל מי שרודף אחר הכסף, הכסף בורחת ממנו, וכל מי שבורח מן הכסף, הכסף רודפת אחריו, כי מי שבורח אחר הכסף, הרי כל מה שמשיג, חסר לו חצי, נמצא שחסר לו בכל פעם יותר ויותר, מה שאין כן הבורח מן הכסף, ושמח בחלקו, אף פעם אינו חסר כלום.

בתוך כך נעשה לילה, ודבר בזה עדיין לא עבר עליו, שיצטרך ללון יחידי בלילה בתוך עובי היער בזה, כי בתוך כך, שאדם רודף אחר הבהמות והגשמיות של עולם הזה, פתאום נעשה לילה, וחשוך לו, ונופל עליו כל מיני יראות ופחדים, ואינו מוצא שום חיות וקורת רוח מהכסף והכבוד שלו, ולא רק זה, אלא גם מוצא את עצמו גלמוד ומבודד מבני אדם, ואין מי שיחזק אותו או שידבר על לבו, כי כל זמן שהיה עסוק ברדיפה אחר הכסף והממון, הרגיש כאילו הוא למעלה מכולם, ואינו צריך אף אחד, אבל לבסוף רואה שאין בידו כלום, וכולם עזבו אותו, וזה עדיין לא עבר עליו, שיצטרך ללון יחידי בלילה, כי אף אחד אינו רוצה לשים על לבו יומו האחרון, ואיך שכולם יעזבו אותו בקבר ויצטרך ללון יחידי בעובי האדמה, כי מחשבות כאלו מבהילים בני אדם מאד, ואינם רוצים לחשוב מזה כלל.

ושמע קול נהמת החיות שהומים בדרכם, קול נהמת החיות הם הקליפות והרוחות רעות, המצויות להסתובב ביותר בחשכת לילה, וכמו שכתוב (תהלים ק"ד) תשת הושך ויהי לילה בו תרמוש כל חיתו יער.

ונתיישב בדעתו, ועלה על איזה אילן ולן שם, אילן זה הצדיק, וכמו שאיתא בזוהר (תיקונים כ"א.) עץ דא צדיק, והבן מלך נתיישב בדעתו, שאין שום עצה אחרת לינצל מן החיות רעות, ומן הפחדים שבחשכת לילה, אלא על ידי התקרבות אל הצדיק, כי הצדיק מגן על האדם מכל הקליפות והרוחות רעות המסכבים אותו, ונותן לו עצות טובות להיפטר מהם, ולזכות לראות את אור השכינה.

ושמע קול החיות ששואגים בדרכם, כי גם בעת ישיבתו אצל הצדיק, שמע מרחוק את קול החיות רעות השואגים בדרכם, שהם כלליות המתנגדים והחולקים על הצדיקים, שרוצים לרחק בני אדם מהם, אבל כשיושב אצל הצדיק, ושומע את דיבוריו הנעימים, זה מגן עליו, שכבר אינו מפחד מהם כלל.

בבוקר הסתכל, וראה והנה הבהמות עומדים סמוכים אצלו! וירד מן האילן והלך לתפסם, וברחו להלן, והלך אחריהם יותר, וברחו יותר, כי כשהגיע אור בוקר, והתחיל להאיר לו קצת, שכח את כל החושך והפחדים שלו, וחזר אל הבהמיות והדמיונות שלו, ורדף אחריהם כמקדם, כי זה נסיון גדול לכל אדם, כשזוכה להתקרב אל הצדיק, והצדיק ממשיך עליו אור זיו וחיות דקדושה, אז הנסיון שלא ישכח את כל מה שקיבל מן הצדיק, רק ישאר אצל הצדיק כדי יקבל יותר ויותר, אבל טבע בני אדם, שתיכף ומיד שמאיר להם קצת, שוכחים לגמרי שהיו בתוך החושך, ואיך שהצדיק הציל אותם, ובורחים מן הצדיק, וממשיכים לרדוף אחר הבהמיות שלהם, ולבסוף חוזרים אל החושך שלהם רחמנא ליצלן, ולכן אשרי מי שאינו מטעה עצמו כלל, ומכיר היטיב שכל טובותיו קיבל מן הצדיק, ומכיר טובה אל הצדיק על כל הטובות שגמל עמו, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולישאר במחניהם כל ימי חיינו, עדי נזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך באמת, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת שמיני ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים גוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ח המדבר מכח הצדיק להיות למעלה ולמטה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על תמצית דברי רביז"ל שבתורה זו), עיקר שלימות הצדיק שיוכל להיות למעלה ולמטה, שיהיה יכול להראות למי שהוא למעלה ונדמה בדעתו שהוא במדרגה עליונה, יהיה מראה לו שהוא ההיפוך, וכן להיפוך, למי שהוא למטה מאד במדרגה התחתונה, בתוך הארץ ממש, יהיה מראה לו שאדרבא, הוא סמוך להשם יתברך וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר מעלת ושלימות הצדיק, שיש לו הכח לחבר עליונים תחתונים יחד, היינו רוחניות וגשמיות, ולעשות אותם דבר אחד ממש, כי הוא יודע שכמו שנמצא רוחניות אלקותו יתברך למעלה בשמים ובכל העולמות העליונים, כמו כן נמצא רוחניות אלקותו יתברך כאן למטה בארץ בזה העולם, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ועל כן יש לו הכח להודיע לכל הדרי מעלה שעדיין אין יודעים כלל בידיעת אלקותו יתברך, כי נדמה להם כאילו אלקותו יתברך שייך רק בשמים, ובמדריגות העליונות, ואין להם מושג איך למצוא אלקותו יתברך בארץ ובמדריגות התחתונות, וכמו שמצינו אצל מלאכי מעלה, שירדו למטה בזה העולם, ונתגשמו עד שנעשו בעלי עבירה רחמנא ליצלן, כי אין להם הבקיאות למצוא אלקות גם בתוך הגשמיות, ולהיפוך, לדרי מטה שנמצאים מאד בתוך הגשמיות, ונתייאשו לגמרי מלמצוא אלקותו יתברך שם, אליהם הצדיק מגלה שגם במקומם נמצא אלקותו יתברך, ואם רק יטו אזנם אל התורה, ואל דברי הצדיקים, יכולים לצאת ממקומם השפל, ולעלות במדריגות הכי גבוהות, כי זה הכח של הצדיק האמת, שמחבר עליונים ותחתונים יחד, ויכול להוריד עצמו מן המדריגות הכי עליונות, אל המדריגות הכי נמוכות, ולהעלות כל הנשמות הנמצאות שם, וכמו שכתוב אצל משה רבינו (שמות י"ט) וירד משה מן ההר אל העם, שהנה עמד משה רבינו בהר סיני, וקיבל התורה מפי הקדוש ברוך הוא, לחם לא אכל ומים לא שתה, והנה הוריד עצמו אל כל העם, ושמע דבריהם ואת משפטם, ועשה שלום ביניהם, וכן אהרן הכהן שהיה כהן לאל עליון, ועבד את העבודה בקודש הקדשים, ואף על פי כן היה אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות

ומקבן לתורה (אבות א'), שהיה עושה שלום בין איש לאשתו, ובין אדם לחבירו, והעוסק בזה צריך להוריד עצמו בירידה עצומה, ולשמוע את כל הטענות והמריבות בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, ואף על פי כן עסק אהרן הכהן בכל זה, ולא בלבד את קדושתו כלל, וזה מחמת שהיה לו השלימות של הצדיק, להיות למעלה ולמטה, ולקשר עליונים ותחתונים ביחד, ולדעת שאין סתירה ביניהם כלל.

אבל רוב בני אדם אין מבינים דבר זה על בוריו, ואין להם השגה איך צדיק יכול להיות למעלה ולמטה בבת אחת, ומחמת זה חלק קרח וחמישים ומאתיים ראשי העדה, על משה ואהרן, כי לא הבינו איך יש כח לצדיק להיות למעלה ולמטה באותו עת, שזהו מה שכתוב (תהלים ק"ו) ויקנאו למשה במחנה לאהרן קדוש ה', היינו שקינאו וחלקו על משה "במחנה", היינו במה שהיה יכול לרדת מן גובה ההר אל תוך המחנה, ולהיות מעורב בין הבריות, ולעשות שלום ומשפט ביניהם, וכן קינאו לאהרן קדוש ה', שלא הבינו איך יכול להיות "קדוש ה'", שנכנס לפני ולפנים ועושה העבודה בקדשי הקדשים, ובתוך כך לרוץ לעשות שלום בין איש לאשתו, ובין אדם לחבירו, ולשמוע כל המחלוקת והזלזולים שיש ביניהם, כי איך אפשר להיות דבוק בו יתברך בין למעלה ובין למטה, ומתנגדים אלו לא הבינו שדייקא זה הוא עיקר מעלת ושלימות הצדיק, שאין הפרש אצלו בין שמים וארץ, בין רוחניות וגשמיות, ובכל דבר הוא מוצא אלקותו יתברך, ומקשר את כולם יחד, ולכן אשרי הזוכה להתקרב אל צדיק אמיתי כזה, ולהתבונן היטיב על דרכיו, איך הוא מחבר שמים וארץ יחדו, כי על ידי זה גם הוא יתעלה בעלייה אחר עלייה, ויזכה להגיע אל כל טוב אמיתי ונצחי בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את הפגם של נדב ואביהוא שהקריבו אש זרה, וכמו שכתוב (ויקרא י') ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קמורת ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם, ופירש רש"י שני שיטות בענין הפגם שלהם, רבי אליעזר אומר, שהורו הלכה בפני משה רבן, ורבי ישמעאל אומר, שתויי יין נכנסו למקדש, ובזוהר הקדוש (פרשת צו ל"ג:) מובא עוד שיטה, שמתו מחמת שלא נשאו אשה, עיין שם, ויש להבין מהו הקשר בין שיטות אלו, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי נדב ואביהוא לא הבינו את ענין הנ"ל של שלימות הצדיק, שהוא להיות למעלה ולמטה בבת אחת, ונדמה להם שהצדיק צריך לכסוף ולהשתוקק להגיע למדרגות עליונות, ולישאר שם בקביעות, ולכן נכנסו למקדש שתויי יין, כי חשבו שעל ידי היין יוכלו להרים את מוחם, ולצאת

מגבולי הגוף, ולהגיע להשגה עליונה, בלי קשר לגשמיות כלל, וזהו גם כן הענין שלא נשאו אשה, כי לא רצו להוריד עצמם אל אשה ובנים, ולכלכל את עצמם בעסקי עולם הזה, כי נדמה להם שעיקר מעלת הצדיק להיות רק למעלה, ולנתק עצמו מן הגשמיות לגמרי, ומזה בא שהורו הלכה לפני משה רבם, כי בראותם שמשה רבם מוריד עצמו אל כל בני אדם, וכמו שכתוב (שמות י"ט) מן ההר אל העם, לא נראה בעיניהם דבר זה כלל, כי למה משה רבינו יכלכל עצמו עם פשוטי העם, וכן בראותם שאהרן אביהם יוצא ורץ מתוך עבודת הקודש, לעשות שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, לא הבינו את זה כלל, כי למה לו לצאת מקדושתו, ולעסוק עם אנשי עולם הזה, ולא השיגו שדייקא זה הוא מעלת משה רבם, ומעלת אהרן אביהם, שיכולים להיות למעלה ולמטה בבת אחת, ולכן אמרו חכמינו הקדושים (פנהרין נ"ב.) שכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך, ונדב ואביהוא מהלכין אחריהן, וכל ישראל אחריהן, אמר לו נדב לאביהוא, אימתי ימותו שני זקנים הללו, ואני ואתה ננהיג את הדור, ולכאורה יפלא, איך יאמרו צדיקים דבר מוזר כזה, אבל על פי הנ"ל מובן מאד, כי נדמה להם שיש להם דרך יותר מבורר במנהיגות הדור, להיות תמיד למעלה, ולא להוריד עצמם למטה אל פשוטי העם, וכמו שכתוב, ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא "איש מחתתו", היינו שכל אחד ידאג רק לעצמו, להעלות את עצמו אל רום המעלות, ולא להתעסק עם אחרים כלל, ולא הבינו שאין זה מעלה ושלימות כלל, רק עיקר השלימות להיות למעלה ולמטה גם יחד, ולקשר עצמו אל כל נשמות ישראל כאחד, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים כאלו, שמחברים שמים וארץ ביחד, ונזכה לקבל לימודם הנפלאה, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

